

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Rugăciune către Maica Domnului pentru vindecarea de boli

Preasfântă, Preacurată și Preaminunată Fecioară și Maică a Domnului nostru Iisus Hristos, Te rugăm ascultă rugăciunea nevrednicilor robi (numele) și vindecă-ne pe noi, pe cei din familiile noastre și pe toți suferinzii din lumea asta bolnavă, de bolile grele, de bolile știute și neștiute de noi. Fie ca toți creștinii să Te preamărească și să Te preacinstească pe Tine, iar noi să avem tot ajutorul cel bun, sfânt și ceresc. Îți mulțumim Maică Sfântă pentru vindecare, pentru tot ajutorul Tău, pentru mijlocirea Ta la Preabunul Dumnezeu, că Tu ești scară la Cerul Sfânt, pentru rugăciunile noastre și ajutor nemijlocit în cererile noastre cele îndreptățite. Amin!

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 18 - 24 IUNIE

Miercuri 20 IUNIE:

ACATISTUL SFINȚILOR APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL ..... 6.30 PM

Vineri 22 IUNIE:

TAINA SFANTULUI MASLU ..... 6.30 PM

Sâmbătă 23 IUNIE:

UTRENIE, SFÂNTA LITURGHIE SI PARASTAS ..... 8.30 AM

VECERNIE ..... 6.30 PM

Duminică 24 IUNIE: NASTEREA SFANTULUI IOAN BOTEZATORUL

UTRENIE SI SFÂNTA LITURGHIE ..... 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu

917 592 2571 - mobil

DUMINICA A 3-A DUPA RUSALII

Zis-a Domnul: Luminătorul trupului este ochiul; dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul, cu cât mai mult! Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; oare nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât haina? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostnesc, nici nu torc, și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Pentru că după toate acestea se străduiesc păgânii; doar știe Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea se vor adăuga vouă. (MATEI 6, 22 - 33)

Aflarea în afara

În conceptul de „aflare-în-afară” este subliniată distanța față de celălalt, necesitatea păstrării căreia nu e atât de evidentă. Adeseori se pune întrebarea: „Dar cum așa? Ce distanță? Dimpotrivă, pentru a-l înțelege pe celălalt trebuie să te apropii de el, să ai compasiune față de el, să-ți fie milă de el!”

Intr-adevăr, „aflare-în-afară” e o expresie ciudată... De ce i-a trebuit ea lui Bahtin, de ce nu a zis pur și simplu „distanță”, „îndepărtare”? A. Melik-Pașaev observă că lui Bahtin îi trebuie să exprime ceea ce este greu de exprimat sau aproape inexprimabil. Problema este că „aflarea-în-afară” nu este pur și simplu distanță față de celălalt, nu este îndepărtare de el. Ea conține în sine, include în sine, experiența compasiunii cu celălalt, a aproape-coinciderii cu el și a consecutivei îndepărtări, ieșiri din această contopire și formări a poziției proprii. Coinciderea cu celălalt, „în-simțirea” în el, reprezintă numai o clipă a dialogului, doar un moment al înțelegerii celuilalt. În conceptul de „aflare-în-afară” e subliniată necesitatea distanței pentru înțelegerea omului.

Câteodată, rolul principal în înțelegerea „împreună-pătimitoare” a celuilalt este atribuit empatiei, „în-simțirii”, dar Bahtin considera incorecte afirmațiile de acest gen: „Cu ce se va îmbogăți evenimentul dacă eu mă voi contopi cu celălalt om: în loc de doi am devenit unul? El va vedea și va afla doar ceea ce văd și știu eu; el nu va face decât să repete în sine lipsa de ieșire a vieții mele.”

Dacă e să ne „în-simțim” total în celălalt, care se află într-o stare abătută, dacă e să-i împărtășim total sentimentul, în locul unui abătut vor fi doi abătuți. Astfel, nu numai că nu îl vom ajuta, ci, în mod indirect, îl vom convinge că dificultățile și problemele lui sunt nerezolvabile, că durerea lui lăuntrică este cu neputință de depășit. În cazurile când problema nu e prea dificilă, când omul nu e prea întristat și abătut, o asemenea dedublare poate și să ajute, însă în cazurile grele, când omul s-a încovoiat sub povara amărăciunii, când durerea lăuntrică îl sfâșie, contopirea cu el, „punerea în pielea lui” și împărtășirea sentimentelor lui - cu alte cuvinte, cufundarea în același sentiment - nu vor fi de nici un ajutor. Nu contopirea cu celălalt, ci păstrarea propriei poziții de „aflare-în-afară” și a plusului de vedere și înțelegere a celuilalt este necesară.

Bahtin explică: „Să rămână în afara mea, căci în această poziție a mea el poate să mă vadă și să știe că eu, din locul meu, nu văd și nu știu, și poate să îmbogățească esențial evenimentul vieții mele.”

Dacă nu „împreună-trăim”, dacă nu „împreună-simțim” cu celălalt, dacă nu îi împărtășim durerea, suntem reci, înstrăinați și procedăm cu el potrivit proverbelor: „durerea altuia nu doare”, „durerea altuia nu-ți stă în coastă” - dar îndată ce „împreună-

simțim” cu celălalt, îndată ce intrăm în ceea ce simte celălalt, în starea lui, ne cufundăm în ea exact la fel cum este cufundat și celălalt; și pentru celălalt această cufundare poate fi, cel puțin, justificată, poate e o etapă în consumarea durerii, dar cufundarea noastră în exact aceeași stare nu-l va salva pe el. Îl putem ajuta numai împărtășind sentimentul lui în sensul de a-i distruge caracterul monolitic, de a-l îmbogăți, de a scoate la lumină perspectiva duhovnicească, pe care el încă nu o vede, n-o știe, și tocmai din cauză că este cufundat în consumarea durerii sale.

Starețul Zosima împărtășește durerea mamei ce și-a pierdut copilul: „Nu te alina; nici nu trebuie să te alini; nu te alina, plângi”, și adaugă: „Atâta doar că de fiecare dată când plângi trebuie să-ți aduci negreșit aminte că puiul tău este unul dintre îngerii lui Dumnezeu, că te privește de acolo și te vede, și că se bucură de lacrimile tale, și că l le arată Domnului. O să te mai țină multă vreme plânsul acesta de mamă, ilar la sfârșit și se va preface în bucurie lină...”

Cum să învățăm „aflarea-în-afară”? Trebuie neapărat să-l abordăm pe celălalt cu credința în demnitatea lui duhovnicească: numai atunci va apărea experiența dialogului. „Aflarea-în-afară” este distanțare față de om, indispensabilă pentru a nu pierde chipul din pricina trăsăturilor întâmplătoare. Dominanta „pe celălalt” și „aflarea-în-afară” sunt, potrivit Tamarei Florenskaia, concepte reciproc complementare; dominanta „pe celălalt” nu e posibilă fără „aflarea-în-afară”, ea devine altminteri contopire, absorbire, împătimitoare. Fără dominanta „pe celălalt”, „aflarea-în-afară” devine înstrăinare, răceală, moralism, alienare. De altfel, ambele sunt posibile dacă recunoaștem „eul duhovnicesc” al omului, nepătrunsa lui profunzime, fără a-l reduce la „eul actual”. Nu totul depinde însă de noi: noi putem avea această atitudine față de celălalt, dar omul poate să nu răspundă... Aceasta ține de libertatea lui.

Din păcate, în cea mai mare parte noi ne-am obișnuit să-l percepem pe celălalt ca pe o imagine, ca pe ceva finalizat, static, privindu-l, mai întâi de toate, în lumina propriilor nevoi și cerințe. Această atitudine reprezintă urmarea concentrării noastre asupra propriei persoane. Starea noastră este, frecvent, de așa natură că nu suntem capabili de dialog. Dacă vom observa ce anume din noi înșine a împiedicat dialogul, de ce nu am fost pregătiți pentru el, ce ne-a oprit să-l „auzim” limpede pe celălalt, și ne vom debarasa de lucrurile acestea, dominantele noastre se vor schimba. Dezvoltarea capacității de a dialoga cu celălalt va necesita efort interior de a ne schimba, de a depăși concentrarea asupra propriei persoane, dominanta „pe noi înșine”. După spusele lui Uhtomski, când omul descoperă chipul celuilalt, el descoperă și propriul chip. Astfel, dialogul cu celălalt, calea spre celălalt, devine cale spre tine însuși.

Mariana Kolpakova